

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 358.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

κούς καὶ τὸς σατραπάς, τῆς τε σοφώ-
τερος ἀπέδειξθη, καὶ τῆς τιμῆς διοίκη-
σιν ὑπερῆχοτερος, ἔ μόνον τὸ δύναι
τῆς ἐξόχου, ἀλλὰ καὶ τὸ μετ' αὐτῆς.
ἢ δὲ λύσις τῆς ζητημένης αὐτῆ, ἐπει-
δὴ ἐδέχθη τὴν τῆ βασιλείας κρί-
σιν ἔχ ὑγίη τυγχάνουσαν, πολλάκις
τῆς φαυλοτέρους εἰς ἀρχὴν φέρεν, ὃ
δὴ φιλεῖ γίνεσθαι, ἔ μόνον ὅτι τὸ βα-
σιλευδν, ἀλλὰ καὶ ὅτι τῆς ἐκκλη-
σιῶν. τί γὰρ δ' αὖ θαυμάζειν, εἰ οἱ βιωπι-
κῆς ἀράγματα ἐγχεχειρισμένοι ποταῖ-
τα ἀμαρτάνουσιν, ὅποτε καὶ εἰς τὰ
ἀγαθὰ εἰσκόμασεν αὐτῆ ἡ ἀλογία. εἰ-
ναι δὲ πινὰς ἐν τῷ πλῆθει σωτέρας τῆ-
των ἀφύχουτας, ἀναγκάσιως τὴν σύγ-
κρισιν τῆς δικῆς ἔ παρὲς τοῖς δύο μό-
νοις ἐποιήσατο τακτικῶς, τῆς τε τῆς
τῆ γραμμῶν τάξεων ἡγουμένης καὶ
τάπηνας ταύτας ὅποι καὶ, εἴτε ἐν
πολέμῳ, εἴτε ἐν εἰρήνῃ, ἀλλὰ ἔ παρὲς
τῆς ἄλλης ἀπαντας, οὐκ ἀπὸ τῆς
κρατούμενης γνώμης, τὴν πολλὰς δια-
μαρτανύσης, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀραγμα-
των ἀληθείας αὐτὸν τεφαιύσα. Ὅφρ' ἐ-
φέρει γὰρ ἔ μόνον τὸ δοξαζῶν τῶ βα-
σιλεῖ σωτέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅπως
σωτέρας. διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς ἰδὸν κατέ-
πρεσεν αὐτὸν ἐφ' ὅλης τῆς βασιλείας,
ὅτι τῆ ἀραγματων, κρείττονα τῶ λοι-
πῶν δηλονότι ὁφθέντα. οἱ δ' ἄλλοι δό-
λος ἔ σκευαείας ράπτειν διεγνώσκον·
φθόνος γὰρ τῆς εὐφραγίας ἀπιστρα-
τεύεσθαι πέφυκεν.

Ἡσαῖα. τινε.

Βλέπε μήποτε ἡ ἀνυπερέβλητος σὺ
ἀλαζονεία ἀναγκάσιως τὴν θέαν καὶ
ἡμερωπάτην φύσιν φοικίαν ἐπειδεί-
ξασθαι δὴ μῶσα μιν, τὴν κἀντ' αὐθα παναλε-
βείαν σε ὁφθέντα, καὶ αἰεὶ πικροτά-
τας ἀπαυτῆσαι δίκας δυναμδύλου.

τῶ αὐτῶ.

Ὁ χρημῶτων κρείττων, οὔτε εἰς τῆς

autem ait: Et erat Daniel super duces &
satrapas: hoc est, sapientior, atque ad rerū
administrationem aptior esse demonstra-
tus est, non modò duobus illis eximii ac
primariis, sed etiam iis, qui posteriorem iis
dignitatis locum tenebant. Quæstionis
autem solutio hæc est: Quoniam fieri po-
terat, ut Regis iudicium minimè sanum
& integrum deteriores persæpe ad impe-
rium efferret (quod quidem fieri cōsuevit,
non tantum in regnis, sed etiam in Eccle-
siis. Quid enim est, quamobrem mirum
videri debeat, si ij, quibus huiusce vitæ ne-
gotia commissa sunt, in huiusmodi pecca-
ta prolabantur, cum etiam in Sancta, hæc
temeritas irruperit?) essent autem in mul-
titudine nonnulli, qui prudentia eos anteci-
rent, necessariò proinde iusti viri compa-
rationem non cum solis illis duobus duci-
bus fecit, hoc est iis, qui militaribus ordi-
nibus præerant, eòsque, tum in bello, tum
in pace, ubi oportebat, collocabant, sed
etiam cum aliis omnibus: quò videlicet
non ab imperatoris sententia, quæ plerun-
que à recto aberrat, sed à rerum veritate
coronam ipsi neceret. Prestabat enim non
iis duntaxat, qui regi prudentes & corda-
ti esse videbantur, verum iis quoque qui
re vera prudentes erant. Quocirca etiam
rex quidem totius regni administrationi
eum præfecit, ut qui scilicet ex rerum pro-
curatione reliquis omnibus præstantiorē
se præbuisset: alij autem dolos ac fraudes
aduersus eum concinnare in animo habe-
bant. Sic enim natura comparatum est, ut
liuor aduersus res secundas bellum incat.

Esaiæ. 357.

Vide, quæso, ne insuperabilis tua arro-
gantia diuinam illam & mansuetissimam
naturam vim suam, quæ te & hîc funditus
delere, & illic acerbissimas abs te pœnas
expetere potest, demonstrare cogat.

Eidem. 358.

Qui pecuniis superior est, nec aduersus

cos, qui opibus abundant, nec aduersus eos, quibus cum contumaci fera, hoc est, cum paupertate certamen est, aliquid prae-ter legem perpetrare in animum inducit. Nam nec illos ledit, pecunias eripiens: nec hos iuris religionē ob munera peruertens.

Anfonio Correctori. 359.

Quandoquidem ad surripiendam non fortium tantum, sed etiam prudentum vi-rorum mentem assentatio magnam vim habet: idcirco non iniuria metu valentio-rem eam esse assero. Illi etenim plerique cedere verentur: huic autem lubentibus animis succumbunt, temerē videlicet ac citra cruciatum seipfos dedentes.

Leontio. 360.

Ne mireris, vir optime, nec, vltra quam par sit, doloris iaculo configatur animus tuus, propterea quod, cum Zosimo, vt scripsisti loquendi libertas causa sit, non cancellis quibusdam & ianuis, quas etiam quidam fortasse aperire queant, verum tot ac tantis criminibus, adhuc tamen linguae perulantia labore. Vt enim iis, qui aliquid ex virtute gerunt, postquam virtutis mu-neribus perfuncti sunt, modestiam adhibe-re mos est: sic etiā iis, qui peccant, post de-licta superbire atque animis efferi. Quod si huius rei argumētum capere cupis, per-spice quidnam tres illi pueri, qui ob vi-tae probitatem ac iustitiam igne superio-res extiterunt: Peccauimus, iniquē egi-mus, iniustitiam fecimus. At cōtrā Iudaei, qui nec ab vlllo scelere, nec ab obsceno vlllo sermone abstinerant, his verbis vte-bantur: Custodiuius praecepta tua, & iu-stitutiones tuas: ac nunc alienos beatos praedicamus. Quamobrem nec tu quoque perturberis, nec absurdum quicquam & absonum proloquaris: illud pro certo ha-bens, extremā ipsius stupiditatis hoc in primis argumentum esse.

Hieraci clarissimo. 361.

Non area statua auro refulgens aetione

πλάτω κομίστας, οὐτε εἰς τοῖς δύ-σθητῶν πλείω, τῆ πενία φημι μα-χρῶν, παρ νόμον πᾶσι τοῖς ἀγα-θὰ ἔσονται. ὅτι γὰρ σκείνους ἀδικεῖ ἀρπάζων τὰ χεῖματα, ἔτε τῶν ἐξ ἀλίμματα πᾶσι φθείρων τὸ δίχαιον.

Αὐσονίω κορρίκτοι. τιβ.

Ἐπειδὴ δεινὸν ἢ κολακεία ἢ μίον τῶν ἀνδρείων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμφορίων κλέψαι τὸν νοῦν. Ἐξ τῶ το εἰκότως τὸ φόβος ταύτην φημι διωπατίαν εἶναι. τῶ μὲν γὰρ ἀρχαῖωνται πολλοὶ εἶξαι. τῆς δὲ ἡδύως ἠθάρται, ἀχρίτως καὶ ἀβασανίως ἐαυτὸς ἐδιδότες.

Λεοντίω. τξ.

Μὴ θαύμαζε, ὦ ἄριστε, μηδὲ ἔξω τὸ ἀρεπῶντος ἐξακοπιζέσθω σου τὸ φρόνημα, εἰ κεικλεισμένης, ὡς γέγρα-φαι, Ζωσίμου τῆς παρρησίας, οὐ κη-κλήσι καὶ θύρας ποῖν, ἄς πρὸς αὐ καὶ παρνοίξαι, ἀλλὰ ποσούτοις καὶ τη-λικούτοις ἐγκλήμασιν, ἐπὶ καὶ ἀθυρο-γλωπεί. ὡσπερ γὰρ τοῖς κατορθοῖσι μετὰ τὰ καλορῶματῶν ἔθος, οὕτω καὶ τοῖς ἀμαρτάνουσι μετὰ τὰ πλοῦσματῶν ἐπαρῶν. εἰ δὲ βέλεις δόξο-δειξιν τῶν λαβῶν, θέα τῶς πρὸς πᾶσας σκείνους τοῖς κρέητοις τὸ πυρὸς Ἐξ διχασοῦν διωφανθείας, τί φασιν. ἡμάρτοιον, ἡυομήσαν, ἡδικήσαν. οἱ δὲ Ἰσδαῖοι, οἱς οὐδὲν ἀμάρτημα ἄπρακτον, οὐδὲ λόγος ἀ-χρὸς ἀρρητος ἰού, ἔφασκον, ἐφυλά-ξαν τὰ περσοτάγματα σου, καὶ τὰ διχάματα σου. καὶ νῦν μαχεῖ-ζομεν ἀλλοτρις. μη τοίνυν μηδὲ αὐτὸς παρῶν, μηδὲ ἀπηγῆς π φθέρ-ρου καὶ ἀπαθῶν, γνώσκων ὅτι τὸ πο μᾶ-λιτα δειγμά ἔστι τῆς ἐσχάτης αὐτῶν παρῶν πηξίας.

Ἰερακι λαμπερότατο. τξα.

Οὐ χαλκῆ εἰκὼν χρυσῶ ἀπαφρά-πυσα.